

ralforsamling, hvis det franske forslag blev vedtaget.

Tunesien fremsatte et kompromisforslag, hvorefter der skulle nedsættes et foreløbigt arbejdsudvalg, der imidlertid ikke vandt tilslutning.

Et tjekkoslovakisk-ukrainsk forslag gik ud på blot at sende referater af forhandlingerne til Den internationale Domstol. Efter intensive forhandlinger mellem landegrupperne lykkedes det at komme til enighed om et forslag, hvorefter medlemsstaterne opfordres til inden 1. juli 1971 at fremsætte deres meninger i form af udfyldelse af et spørgeskema; generalsekretæren anmodes, om at sende referater af forhandlingerne til domstolen, der anmodes om at give udtryk for sin opfattelse, hvis den ønsker det; generalsekretæren anmodes om at udarbejde en rapport, og spørgsmålet optages på den foreløbige dagsorden for 26. generalforsamling.

Den eneste koncession modstanderne til det oprindelige 22-magtsforslag gav var, at der blev vedtaget en udtalelse til optagelse i 6. udvalgs rapport gående ud på, at resolutionen ikke skal præjudicere de beslutninger, der skal tages i 1971. Forslaget blev enstemmigt vedtaget uden afstemning den 18. november 1970.

På trods af modstand fra østlandenes side blev det vedtaget med stemmetallet 50-14-24, at rapportørens rapport vedrørende dagsordenspunktet på grund af de særlige omstændigheder ikke skulle være summarisk men redegøre for hovedlinierne i debatten.

Flykapring eller indgreb overfor civil luftfart.

(Dagsordenens punkt 99).

Under indtryk af de alvorlige tilfælde af flykappinger med anvendelse af passagerer og besætning som gidsler, der havde fundet sted i den seneste tid, tog Philippinerne under 25. samling initiativet til at få spørgsmålet om flykappinger optaget på FN's dagsorden. Som medforslagsstillere var Belgien, Brasilien, Canada, Costa Rica, Ecuador, Holland, Indonesien, Japan, Laos, Luxembourg, Nepal, Peru og Thailand.

Plenarforsamlingen besluttede den 6. oktober 1970 efter indstilling af generalkomi-

teen at optage spørgsmålet på dagsordenen, og 6. udvalg behandlede sagen på 11 møder i tiden 13. oktober—19. november 1970, hvor 6. udvalg vedtog et resolutionsudkast, der blev vedtaget af plenarforsamlingen den 25. november 1970. (Res. 2645 (XXV)).

I. Generaldebatten.

Behandlingen af dagsordenspunktet blev indledt den 13. oktober 1970, idet Philippernes udenrigsminister holdt en tale, hvori han henledte opmærksomheden på problemets stigende betydning. Ifølge en ICAO-rapport var der fra begyndelsen af 1969 til 1. juli 1970 forekommet 118 tilfælde af flykappinger omfattende fly fra 87 nationer, og hvori 7000 passagerer fra 83 nationer havde været involveret. I samme periode var derved 96 personer blevet dræbt og 57 såret. Siden da havde yderligere og endnu farligere flykappinger, hvor passagererne var blevet anvendt som gidsler, fundet sted.

Han henstillede til udvalget, at man udarbejdede en resolution til støtte for de bestræbelser, der udfoldes indenfor ICAO for at skabe en konvention, der også omfatter disse alvorlige forbrydelser.

Sagens videre behandling blev herefter udskudt til begyndelsen af november.

Med henblik på så vidt muligt at undgå referencer til konkrete flykappinger søgte man at begrænse debatten, hvorfor forslagsstillerne, ialt 34, heriblandt Danmark, Finland, Norge og Sverige, foretog intensive forhandlinger med samtlige landegrupper, forinden den egentlige debats begyndelse. Debatten kunne således indledes med, at den hollandske repræsentant på forslagsstillernes vegne introducerede et resolutionsforslag.

Behandlingen af dagsordenspunktet på 25. generalforsamling fik et langt mere positivt forløb end på 24. samling, fordi Sovjetunionen og andre øststater i lyset af incidenter forefaldet i det forløbne år, hvor de selv havde været udsat for flybortførelser, havde ændret standpunkt i sagen. Det var endvidere tydeligt, at de mere moderate arabiske lande var blevet betænkelige ved den stedfundne udvikling og derfor kunne støtte resolutionen i år.

Der var relativt få indlæg fra den vestlige gruppe under hensyn til, at disse lande i